

Sygn. akt II AKz 1187,1188/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Wojciech Kopczyński

Protokolant: Karolina Jach

po rozpoznaniu w sprawie D. B. i G. K.

podejrzanych o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in,

zażaleń obrońców podejrzanych

na postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 19 października 2020 roku sygn. akt XVI Kp 506/20 i XVI Kp 507/20

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienia

UZASADNIENIE

Postanowieniami z dnia 19 października 2020 roku Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania:

w sprawie o sygn. akt XVI Kp 506/20, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 263 § 2 k.p.k., wobec podejrzanego D. B., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 28 lipca 2020 roku, sygn. akt II Kp 235/20, do dnia 30 listopada 2020 roku, godz. 15.50;

w sprawie o sygn. akt XVI Kp 507/20, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. i art. 263 § 2 k.p.k., wobec podejrzanego G. K., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 28 lipca 2020 roku, sygn. akt II Kp 234/20, do dnia 30 listopada 2020 roku, godz. 15.50.

Zażalenia na powyższe postanowienia wywiedli obrońcy podejrzanych.

Obrońca podejrzanego D. B. – adw. A. G. (1) zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że wobec podejrzanego zachodzą przesłanki do dalszego przedłużenia tymczasowego aresztowania.

W konkluzji wywiedzionego postanowienia obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania środków o charakterze wolnościowym, tj. dozoru Policji oraz zakazu opuszczania kraju i kontaktowania się z współpodejrzanymi.

Obrońca podejrzanego D. B. – adw. J. Z. zaskarżonemu postanowieniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że w przypadku podejrzanego występują przesłanki uzasadniające dalsze stosowanie

tymczasowego aresztowania. W oparciu o powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i nieuwzględnienie wniosku prokuratora o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego oraz zastosowanie wobec D. B. środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 30 000 złotych oraz dozoru Policji, względnie również innych środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym.

Obrońca podejrzanego G. K. – adw. M. F. zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła obrazę przepisów postępowania, a to art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. i art. 257 § 1 i 2 k.p.k., wnosząc o jego zmianę poprzez uchylenie stosowanego wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia obrońców nie zasługują na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy nie potwierdziła zasadności zarzutów postawionych w wywiedzionych zażaleniach. Brak podstaw do przyjęcia, że sąd pierwszej instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, ani też obraży przepisów prawa procesowego. Wbrew twierdzeniom zawartym w złożonych środkach odwoławczych, Sąd Okręgowy w Katowicach słusznie uznał, że wobec podejrzanych D. B. i G. K. zachodzą przesłanki wskazujące na potrzebę dalszego stosowania tymczasowego aresztowania, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania

Sąd I instancji prawidłowo wskazał okoliczności przemawiające za istnieniem ogólnej, materialnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, o której mowa w przepisie art. 249 § 1 k.p.k.. Na występowanie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanych zarzucanych im czynów przemawiają w szczególności zeznania świadków M. K., M. S., A. B., A. G. (2), treść protokołów oględzin telefonu komórkowego, natomiast w przypadku G. K. również protokołów przeszukania lokali należących do G. K.. Dodać trzeba, że duże prawdopodobieństwo popełnienia przez każdego z podejrzanych zarzucanych im czynów nie przesądza o ich sprawstwie, winie i kwalifikacji prawnej, albowiem ustalenie to należy do sądu na etapie wyrokowania w sprawie.

W tym zakresie, za całkowicie niezrozumiałe należy uznać zarzut braku indywidualizacji rozważań dotyczących zebranego materiału dowodowego, podniesiony przez obrońcę D. B. – adw. A. G. (1). Postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 19 października 2020 roku, sygn. akt XVI Kp 506/20 dotyczyło wyłącznie D. B., stąd nie może być żadnych wątpliwości, że dowody wskazane w jego pisemnych motywach odnoszą się tylko do dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Ponadto, pomimo tego, że zarzucany D. B. czyn miał zostać popełniony wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, to w ocenie Sądu Apelacyjnego, dla wykazania, że w sprawie zachodzi ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych, nie jest konieczne precyzyjne wskazywanie na konkretne fragmenty depozycji poszczególnych świadków i współpodejrzanych.

Sąd Apelacyjny podziela również stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, iż realna jest obawa mactwa ze strony podejrzanych, o której mowa w przepisie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Wniosek ten uzasadniony jest faktem, że pokrzywdzony obawia się podejrzanych, gdyż zarówno D. B., jak i G. K. mieli grozić P. Z. uszkodzeniem ciała. Obawa mactwa jest tym bardziej realna, że podejrzani znają miejsce zamieszkania pokrzywdzonego, znane są im również osoby występujące w niniejszej sprawie w charakterze świadków. Suma powyższych okoliczności – wbrew twierdzeniom obrońców – sprawia, że obawa podjęcia przez podejrzanych prób bezprawnego wpływania na tok postępowania uzasadnia przyjęcie, że na gruncie niniejszej sprawy zrealizowała się przesłanka z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Okoliczności zarzucanych G. K. czynów, ich charakter, jak również wysoki stopień społecznej szkodliwości prowadzą do wniosku, że w przypadku uznania winy i sprawstwa podejrzanego, groźba wymierzenia mu surowej kary pozbawienia wolności jest jak najbardziej realna. Podejrzanemu zarzucono bowiem m. in. popełnienie przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.p.k. (pomimo, że opis zarzucanego czynu wskazuje na formę stadialną usiłowania) oraz przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożonych

odpowiednio karami do 10 oraz 15 lat pozbawienia wolności. Wskazać należy, że w treści art. 258 § 2 k.p.k. zawarte jest domniemanie, iż surowość grożącej kary, w przypadku stosowania nie izolacyjnych środków zapobiegawczych, mogłoby skłaniać zagrożonego nią do podejmowania bezprawnych działań, celem uchronienia się przed nią lub przynajmniej oddalenia w czasie jej wykonania.

Za bezprzedmiotowy należy natomiast uznać zarzut obrazy przepisu art. 258 § 2 k.p.k. podniesiony przez obrońcę D. B. – adw. J. Z., albowiem obawa wymierzenia podejrzanemu surowej kary nie stanowiła podstawy przedłużenia wobec niego okresu tymczasowego aresztowania.

Mając więc w polu widzenia powyższe okoliczności, w tym rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania środka zapobiegawczego, ich nasilenie i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania i jednocześnie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych uznać należy, iż na obecnym etapie postępowania, nadal jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok postępowania w sprawie, bowiem środki o charakterze wolnościowym, w szczególności podane przez skarżących, w okolicznościach niniejszej sprawy wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie dają takiej gwarancji.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia przepisu postępowania art. 263 § 2 k.p.k. Wbrew twierdzeniom obrońców podejrzanych w zaskarżonych orzeczeniach w sposób drobiazgowy nakreślone zostały szczególne okoliczności, które stanęły na przeszkodzie ukończeniu postępowania przygotowawczego w terminie o którym mowa w art. 263 § 1 k.p.k., a więc konieczność uwzględnienia obecnego etapu postępowania. Przedstawione okoliczności sprawy, w szczególności konieczność ustalenia miejsca pobytu S. Y. oraz przesłuchania pozostałych świadków, uzasadniają niemożność ukończenia postępowania przygotowawczego w terminie określonym w art. 263 § 1 k.p.k., którą to ocenę Sąd Apelacyjny podziela. Powyższe wnioski przemawiają zatem za przedłużeniem tymczasowego aresztowania podejrzanych, właśnie do 30 listopada 2020 roku celem dokonania niezbędnych czynności procesowych. Okres ten powinien być wystraszający do zakończenia postępowania przygotowawczego.

Konieczne jest także rozważenie przez prokuratora czy dowody zgromadzone w sprawie wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa z art. 282 k.k., tj. wymuszenia rozbójniczego, czy też przestępstwa z art. 191 § 2 k.k., tj. działania w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności. Powyższe ustalenia mogą mieć istotny wpływ na ewentualne dalsze stosowanie wobec podejrzanych tymczasowego aresztowania z uwagi na łagodniejszą sankcję przestępstwa z art. 191 § 2 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem o prawomocności doręczyć podejrzanym z pouczeniem o prawomocności, prokuraturze oraz adw. A. G. (1)

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 17 listopada 2020 roku.